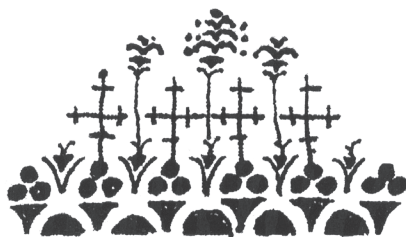

Preaiubiții mei,

*Astăzi Se naște Hristos - Fratele, Prietenul și
Mântuitorul nostru, ca pe cei căzuți să-i ridice, pe cei
întristați să-i mângâie, iar pe cei slabi să-i întărească!*

*Să-L primim în ieslea inimii noastre, pentru a o
lumina cu harul Său și a o umple de bucurie veșnică!*

*Sub Steaua Betleemului și sub călăuzirea Maicii
Domnului, să-L purtăm pe brațele sufletului nostru,
întru nădejdea mântuirii!*

*Al vostru slujitor, frate și prieten, împreună-colindător
și fierbinte rugător,*

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord*

† MACARIE,

din mila și purtarea de grijă a Domnului
Dumnezeului nostru, Episcop al
Episcopiei Ortodoxe Române
a Europei de Nord,

**Iubiților frați preoți și diaconi, viețuitorilor din
sfintele mănăstiri și alesului popor dreptmăritor,
har, pace, liniște și bucurie de la Hristos Cel născut
în ieslea Betleemului și în ieslea inimilor noastre, iar
din parte-mi părintească binecuvântare și frățască
îmbrățișare!**

**Cinstiți slujitori ai Sfintelor Altare,
Iubiți frați și surori împreună-rugători,**

Contemplând planul lui Dumnezeu pentru mântuirea
omului, Sfântul Proroc Isaia exclama: „*Cine va crede ceea
ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi?*”
(Isaia 53, 1). Și pe drept cuvânt, căci dacă stăm și socotim
după mintea noastră, minunea Întropării Mântuitorului
sfidează orice logică omenească, fiindcă Tatăl ceresc a

hotărât ca Fiul Său să Se nască într-o peșteră, dintr-o mamă fecioară de condiție socială modestă, al cărei unic protector să fie un tâmplar în vârstă, știind că Nașterea Sa va stârni scandal și împotrivire, că Pruncul Dumnezeu va avea încă de la început un dușman de moarte în însuși regele țării și că îndată după venirea Sa în lume va trebui să se refugieze în exil.

Oare care împărat pământesc ar concepe ca pruncul său să fie lăsat, vulnerabil și expus, în malaxorul unui imperiu care-și recenzează „populația” pentru taxe și în primejdia unui tiran orbit de putere și obsedat de mărire până într-acolo încât, pentru a și le păstra, a recurs la cumplita ucidere a copiilor nevinovați din Betleem? Cum să gândești nașterea Mesiei dintr-o plăpândă fecioară, într-un popor cu reguli extrem de stricte? Tocmai pentru că această profeție era de necuprins, Dreptul Simeon și-a întins așteptarea peste trei veacuri, păstrând în inimă, ca într-un potir, făgăduința Domnului Dumnezeu care întârzia, doar pentru a Se dăruia mai deplin. Tocmai pentru că taina era prea adâncă pentru înțelegerea sa, Dreptul Iosif a avut nevoie de glasul blând și lămuritor al îngerului, pentru a urma planul Celui Preaînalt.

Așadar, Hristos a venit în lume ca prunc – cea mai vulnerabilă faptură a creației, dependentă de dragostea și îngrijirea mamei – și într-o familie de condiție socială modestă, fără mijloace și fără protecție, în fața unei lumi dure, chiar brutale. Pe cât a fost de vulnerabil Mesia, pe atât a fost, însă, de expus. Se vestește Nașterea Sa încă dinainte de eveniment, prin Steaua de pe cer care i-a

călăuzit pe cei trei Magi. Află și regele Irod, iar întreg Ierusalimul și toată Iudeea se tulbură.

Praiubiții mei,

Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel Viu, ar fi putut, încă din pruncie, să risipească de pe fața pământului pe cei care-I pândeau viața și-I urzeau moartea. O singură chemare și legiuni de îngeri ar fi spulberat oastea ucigașilor lui Irod, iar Tatăl ceresc L-ar fi putut înscăuna îndată pe Copilul Iisus ca rege al lui Israel. Însă, după cum aceste cete îngerești nu au coborât să nimicească garda Templului trimisă să-L aresteze pe Domnul în grădina Ghetsimani, tot astfel, și la Întrupare, ele au rămas deoparte, deși au fost neconținut aproape, dar nu potrivit așteptărilor lumești. Îngerii s-au arătat pentru a binevesti bucuria Nașterii Domnului în inimile curate ale păstorilor simpli și smeriți, ale celor trei Magi pelerini și a temătorului de Dumnezeu, Dreptul Iosif, așa cum, peste ani, vor fi alături de Hristos în agonia din grădina Ghetsimani, mângâindu-L și întărindu-L, iar apoi vor vesti Învierea Sa femeilor mironosițe, uimite și neîncrezătoare în fața mormântului gol.

Mântuitorul nostru, din zorii Nașterii Sale și până în ceasul morții, din ieslea Betleemului și până în grădina Ghetsimani și pe drumul Crucii, El S-a făcut și a rămas, cu adevărat, Fratele blând și Prietenul statornic al fiecăruia dintre noi, pe Care Îl chemăm în ceasul încercării, al singurătății, al rătăcirii lăuntrice și al durerilor pe care nu le poate vedea și înțelege nimeni, decât numai El. În momentele în care

depresia ne istovește, anxietatea ne paralizează inima și singurătatea ne macină, Hristos rămâne Același: Cel Care ne însoțește și ne caută atunci când noi înșine nu mai avem puterea să ne căutăm.

Ne simțim adesea vulnerabili și singuri, striviți sub presiunea unei lumi grăbite, fragmentate și nesigure, în care valul informațiilor, avalanșa de știri și ritmul tehnologiei ne epuizează și ne tulbură. Trăim adesea cu inima sfâșiata între dorința de a fi bine și neputința de a ne ridica, între frica de a nu pierde controlul și durerea de a vedea cum propriile puteri ne slăbesc. Ne aflăm lipsiți de repere stabile, de îndrumare, de adăpost sufletesc și, uneori, chiar de cineva căruia să-i putem încredința durerile inimii. Neliniștile ne inundă, grijile ne răpesc pacea, iar agitația cotidiană ne îndepărtează de noi înșine și de cei pe care îi iubim, făcând ca viețile noastre să semene, uneori, mai degrabă cu o mocirlă a neputinței decât cu un drum către Împărăția lui Dumnezeu. Apăsați de întrebări fără răspuns, de nopți nedormite și de zbateri nesfârșite, uităm de faptul că nu suntem singuri niciodată, ci suntem împreună cu Mântuitorul Hristos.

Încercăm să ne purtăm singuri poverile, încrezându-ne în propriile noastre puteri și planuri. Iar când acestea se clatină sau se năruiesc, se prăbușește odată cu ele și nădejdea noastră în prăpastia cumplită a deznădejdii. Dar tocmai acolo, în cele mai întunecate adâncuri, unde se adună dureri, slăbiciuni, păcate și frici, Hristos Își face loc cu Lumina Sa blândă și pătrunzătoare care risipește întunericul, iar El Însuși – Marele Doctor –

ne alungă frica și ne tămăduiește, arătând că pentru El nu există nicio rană pe care să nu o poată vindeca.

Scump frate și scumpă soră,

Când renunți la încrederea în puterea ta și începi să te sprijini pe Dumnezeu, atunci simți cum ești ridicat de „*dreapta Lui cea tare și brațul Său cel sfânt*” (Psalmul 97, 2). El te scoate din mlaștinile disperării și te conduce la limanul care nu este doar o ieșire din necaz și strâmtorare, ci o nouă viziune asupra vieții.

Sfinții Părinți ne învață că uitarea de Dumnezeu este cea mai mare patimă. Uitându-L pe El, ne lipsim de singura armă care poate birui întunericul: rugăciunea. Și atunci nimic nu-i mai împiedică pe vrăjmașii mântuirii să ne rănească prin tristețe, frică, deznădejde și hulă. Iar cu cât ne smerim mai mult și Îl chemăm pe Domnul în ajutor, cu atât devenim mai tari sufletește, biruind gândurile înșelătoare și patimile stricătioase. El ne curățește inima, ne limpezește mintea și ne dă putere și cutezanță.

De aceea, scump frate și scumpă soră, dacă simți că povara depresiei, a anxietății, a angoasei sau a singurătății apasă greu asupra ta, nu te teme! Nu ești singur! Nu ești pierdut! Nu ești fără scăpare! Ridică-ți privirea către Mântuitorul și rostește, neîncetat, cu toată nădejdea: „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul (păcătoasa)!*”

Nu uita niciodată: Hristos Se apleacă întâi spre cei zdrobiți, spre cei triști, spre cei care plâng nemângâiați! Pentru tine S-a născut în ieslea cea săracă;

pentru lacrima și durerea ta S-a smerit; pentru singurătatea ta a hotărât să Se facă Frate; pentru frica ta a venit să-ți dea pace și curaj, devenindu-ți Prieten! Așadar, în aceste zile binecuvântate ale Nașterii Sale, deschide-I ușa inimii tale! Cheamă-L, primește-L și lasă-L să-ți lumineze întunericul!

Și vei simți cum, încet-încet, în pieptul tău va începe să bată o inimă nouă, o inimă mai caldă, mai ușoară, mai vie! Vei simți cum gândurile negre se risipesc ca aburul la răsărit! Vei simți cum frica se stinge și în locul ei se naște o pace pe care nu o poate da lumea! Vei simți cum harul îți cuprinde ființa, făcându-te să înțelegi că nu ești singur niciodată! Vei simți cum lacrima amară se prefăce în izvor de mângâiere, iar Hristos nu mai este departe, ci aproape, foarte aproape – în suflarea ta, în gândul tău, în fiecare bătaie a inimii tale, fiindcă El S-a născut acum în însăși ieslea sufletului tău a Betleemului tău lăuntric. Amin.

**Al vostru slujitor, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător,
iar acum împreună cu voi colindător,**

† Părintele Episcop Macarie

**Data în Reședința Episcopală din Stockholm,
Regatul Suediei, la Praznicul Nașterii Domnului, în
anul mântuirii 2025**